

*già viết
lê gia
bản*

NGU LONG PHI HIỆP

Tiếp với Càn Long du Giang Nam

Số 2 3 XU

Xuất bản tại PHU VAN 16 Phố Hàng Gai Hanoi

mình, dám một mình đi chơi sang đất Giang nam, thẳng hoặc ở giữa đường gặp kẻ hung đồ cường bạo thì làm thế nào ?

Nói rồi lại cầm tờ mật dụ xem đoạn quay lại bảo thái dám rằng ,

Thương hại thay cho nhà mi, ta không bắt tội mi, mi khá đi triệu quan Đại học sỹ là Lưu Thạch am vào cung cho ta hỏi, mau lên,

Thái dám vâng lời khấn đầu tạ ơn thái hậu không quở phạt, trở ra ngoài cửa cung, biết là khi ấy các văn võ đã vào châu chực tại đền kim loan chắc quan Đại học sỹ Lưu dung, cũng đã vào đó. Thái giám bèn tới chước đền kim loan nói rằng ,

Quốc thái có chỉ tuyên triệu quan Đại học sỹ Lưu dung vào cung đó. Lưu thạch am cùng các quan chiểu thân ở đó đợi loan giá Thiên tử ngự ra triều, chợt nghe thấy chỉ Thái hậu đòi thì lập tức theo Thái dám vào cung Thượng thọ đến cửa cung đứng dừng lại đợi cho Thái dám vào tâu trước rằng ,

Lưu thạch am đã tới, Thái hậu chuyển cho vào. Lưu thạch am mới bước vào trước mặt Thái hậu lạy quỳ mà hỏi rằng ,

Chẳng hay quốc thái cho đòi kẻ hạ thân vào đây có việc gì sin truyền lệnh cho được biết,

Thái hậu bèn đem chuyện Thái dám tâu vua đi du ngoạn kể hết một lượt rồi cầm tờ mật dụ đưa cho Lưu thạch am,

Lưu thạch am nghe nói thất kinh hai tay cầm lấy tờ mặt dù xem hết đầu cuối.

Sem song mới biết Thiên tử khiến mình quyền nhiếp chào chính thay ngài, thái hậu mới bảo rằng,

Khanh nên sai người đi theo đón Thiên tử về trào Lưu thạch am tâu rằng,

Không nên, Thái hậu lại bảo rằng,

Khanh sao bảo là không nên thế ngộ Thiên tử đi chơi sang đất Giang nam đang sá sà sỏi ngộ dữa đường gặp có sự bất trắc thì làm thế nào ?

Lưu thạch am tâu rằng,

Thánh thượng từ khi ở trong cung mới bước chân ra đi đã cấm Thái giám không được tâu cho Thái hậu biết để mãi đến sáng nay mới cho tâu rõ, thế là trong lòng Thánh, thượng đã định rằng,

Nếu Thái hậu cho người đón về trào Thánh thượng cũng quyết đi không thể ai ngăn cấm được, vả chăng một người một ngựa đi đã sa còn biết đường nào mà theo dù theo cũng vô ích, huống chi hiện bây giờ người ngoài chưa ai biết Thánh thượng đi chơi sa,

Nay nếu cho người đi theo đón thì ai ai cũng biết cả lở ra thì khốn, vậy tôi tâu là không nên, không biết Quốc thái có cho là phải không. Cứ như ý tôi nghĩ thì nay chỉ nên dấu kín nói rằng là Thiên tử bị se mình khiến cho tôi quyền nhiếp thay trào tránh.

Làm như thế thì người ngoài chẳng ai biết, rồi sau sẽ ngầm sai đi thăm xem thiên tử ngài ở đâu sẽ mời đón ngài về trào xin ngài lấy thiên hạ làm trọng loan giá dờ về cho thế là thượng sách hơn cả, xin Quốc thái nghe cho,

Thái hậu cho là nói có lẽ bèn nói ta y lời của Khanh liền thảo một tờ dụ nói thiên tử se mình không ra trào được khiến cho quan đại học sĩ Lưu thạch am thay mặt coi

chào viết rồi đưa cho Lưu thạch am,

Lưu thạch am cầm lấy tờ dụ trở ra, từ cung thượng thọ lại ra đến kim loan đem ý chỉ của thái hậu tuyên đọc một lượt.

Khi đó các quan văn võ mới biết là thánh thượng không ngự lên điện vì long thể se mình, từ đó Lưu dụng thay mặt quyền xử quốc trính.

Lại nói qua Tổng binh ở Lang sơn là Chu hỏ từ khi nghe rói 13 đạo chỉ đòi về kinh với treo ấn bỏ quan cùng với vợ trốn đi lén về nhà mẹ vợ là Đồng phu nhân vốn là con cháu nhà cựu thần, cuối đời Minh là Đồng kỳ sương sau rời sang phủ Từ châu đất Giang nam. Đồng phu nhân là Từ thị có 2 người con gái, người nhớn tên là Đồng thành anh, người ngoài xưng hiệu là Phi thoa thái bảo người thứ hai là Đồng thành tuân, người ngoài xưng hiệu là Phi đao thái bảo.

Hai người cùng linh thông nghề võ, bởi bọn hãn mảy đời trước vốn là con nhà thư hương dòng dõi, vì lúc cuối trào minh thiên hạ rối loạn, Sầm vương là Lí tự thành đánh hãm thành Bắc kinh chúng văn nhân đều bỏ tay ngồi chịu chết không có tướng võ, thì sao hay đánh lại quân giặc cứu lấy nước lại được.

Đồng kì sương có công vì lẽ đó, nên khi sắp mất mới dặn lại con cháu bỏ nghề văn học nghề võ.

Cho nên con cháu cũng nghe lời ông cha mới chuyên tập nghề võ.

Đến đời anh em Đồng thành anh Đồng thành Toấn khi bé hai anh em đang chơi bỡn ở trong vườn hoa chợt thấy một trận gió bay lại nháy số ra một con cạp, vồ lấy 2 anh em Đồng thành anh Đồng thành tuân cõng chạy vào rừng mất, Đồng thái thái là Từ thị thấy mất cả 2 con thì ngất đi bảo là con mình bị cạp tha đi cần chết mất rồi,

Cả nhà họ Đông cùng thương^{khóc}, nào hay con cạp ấy là cạp thần, vàng mệnh vua Sùng trịnh trào Minh s^{ông} núi độ cho con cháu nhà trung nghĩa, công^{lên} núi để dạy cho nghề võ như thế có lấy làm lạ lòng chẳng.

Bởi vì vua Sùng trịnh trào minh thuở trước, đang khi Lý sấm vương đánh hãm thành Bắc kinh vua Sùng trịnh ra núi Mối sơn ở phía sau Hoàng cung tự thất cổ mà chết. Song mạng vua Sùng trịnh vốn là Huyền vũ chân long ở phương Bắc giáng sinh xuống cõi phàm làm một vị Thiên tử rất anh minh, chỉ vì không được người phụ tướng cho nên mất Thiên hạ nay đem mình theo nạn nước tự thất cổ mà chết nghĩa khái đã rõ ràng, nên khi ấy lại được vị Quân sư khai quốc trào minh là Thành ý bá Lưu cơ tức là Lưu bá Ôn, từ trước đi tự tiên tự hiệu là Thanh Điền Đạo Nhân bây giờ đến độ nhỏ vua Sùng trịnh đem áo mũ đại trào treo ở trên cành cây rồi cùng với một viên Thái giám là Vương thừa ân là người học trò cùng ở tu luyện ở trên núi Tráng bạch, vua Sùng trịnh tự hiệu là Nhật nguyệt chân nhân đồ đệ Vương thừa ân thì là người học trò cùng tu luyện đã ngót một trăm năm, khi đó vì nghe thấy con cháu Đông kỳ xưng là một nhà trung lương trào minh muốn luyện tập nghề võ nên vua Sùng trịnh bèn sai cạp thần xuống công anh em Đông thành anh và Đông thành tuân đem về núi Chàng bạch dạy cho luyện tập nghề võ.

Khi đó Đông thành anh mới mười hai tuổi, Đông thành tuân mới có mười tuổi.

Lúc anh em đang chơi ở trong vườn hóa bỗng bị cạp đến vô công ở trên lưng. Hai anh em cùng sợ bay hồn mất vía, chẳng biết chi hết.

Khi cạp công lên đến núi Tráng bạch, vua Sùng trịnh gọi mãi mới tỉnh.

Hai anh em cùng bưng mắt ra trông, thấy trước mặt ngồi một ông già tóc bạc, trán sói; coi có vẻ đạo cốt tiên phóng mà con cộp thì biến mất không thấy đâu nữa.

Đồng thành anh eòn nhớn hơn Đồng thành tuấn một chút nên đã hơi biết lễ phép bèn hỏi rằng,

Bẩm lão trượng ở đây là ở đâu ?

Vua Sùng trình thấy hỏi bèn đáp rằng,

Đây chính là núi Tráng bạch ta đây tức là vua Sùng trình trào Minh thừa trước,

Đồng thành anh nghe nói là vua Sùng trình thì vội vàng quỳ rạp ngay xuống,

Đồng thành tuấn thấy anh quỳ thì cũng quỳ theo xuống.

Vua Sùng trình vội ôm hai người dậy mà khuyên rằng,

Hai anh em người bắt tất phải kính sợ lắm, nên chịu khó ở đây mà học tập, ta dạy cho hai anh em nhà người nghề kiếm thuật, ta nay tự hiệu là Nhật nguyệt đạo nhân vậy nay chúng người ra bên ngoài không được nói hở lộ ra cho ai biết nhé,

Anh em Đồng thành anh và Đồng thành tuấn cùng quỳ lạy xin làm học trò,

Từ đó hai anh em cũng ở trên núi Tráng bạch luyện tập kiếm thuật,

Nhật nguyệt đạo nhân trước dạy cho phép quyền phép đao, Sau nữa dạy cho phép côn và pháp sang, mười tám thứ đồ quân khí đều cứ lần lượt dạy cho luyện tập nhanh nhẹn hết,

Ngày tháng trôi đưa năm trời thấm thoát anh em Thành anh thành tuấn ở trên núi học tập đã được năm năm nghề gì cũng đều tinh thông nhanh nhẹn cả.

Đồng thành anh thì tài múa một thanh cương theo khi nhảy qua múa bay liệng coi tựa như cách con thoi luống vào bẻ,

Thành tuấn, thì quen mua một ngón phi đao chém người trăm, nhất tin cả một trăm, không sai nhất nào, Nhật nguyệt đạo nhân bèn gọi hai anh em đến trước mặt mà bảo rằng,

Nay anh em chúng người học nghề võ đã thành thuộc rồi thì phải nên sống núi, mau mau về nhà thăm mẹ già cho yên ủi lòng mong nhớ.

Đồng thành anh Đồng thành toàn hai người, cùng thưa rằng,

Thưa sư phụ chúng con chỉ muốn ở trên núi hầu hạ sư phụ, vì yêu mến nghĩa thầy trò, không bao giờ muốn rất sao thầy lại vội khiến chúng con, sống, núi, Vua Sùng trình hỏi rằng.

Chúng người không thể ở lâu đây được, còn có một việc to sau này không biết đâu mà hạn lượng, (soang phải cốt theo đạo thẳng giữ phép thầy, không được làm càn nhời ta dặn phải ghi nhớ, bèn vội dặn hai anh em xuống núi về nhà,

Chưa biết sau ra thế nào xem hồi sau sẽ rõ

X

X X

Hồi thứ năm

Từ phu nhân xót con lặn bước

Đồng huynh đệ học giỏi ra về

Đây lại nói về Đồng thành anh Đồng thành toàn, anh em thừa bé ra chơi vườn hoa bị cộp cộp lên núi Tráng bạch ở học năm năm, 18 ban võ nghệ đều đã thuộc lâu, một hôm Nhật nguyệt đạo nhân dặn hai người sống núi, hai anh em có ý mến thầy không nỡ rời chân

Nhật Nguyệt đạo nhân bảo rằng,

Chúng người hãy còn có chút duyên nợ với cõi phàm trần, còn phải gánh vác một sự nghiệp to, không có thể ở mãi đây được, huống chi trên nhà còn mẹ già mong mỏi chúng người nên phải mau mau về cho yên ủi lòng mẹ mới phải là đạo làm con,

Đồng thành anh Đồng thành tuần mới cùng vâng lời thầy giãi, cáo từ sống núi, lại hỏi rằng,

Không biết ngày nào chúng con lại được trở về, lên núi này nữa chẳng.

Nhật Nguyệt đạo nhân nói rằng, người ta xa lìa nhau gặp gỡ nhau vốn là có duyên số tiền định không thể cưỡng cầu được, nên có câu nói rằng, Có duyên ngàn rặm hay cùng gặp, không duyên sánh mặt chẳng từng ưa. bọn ta sau này thấy trò gặp gỡ nhau đã có kỳ hạn, chúng người nên kíp sống núi đi thôi.

Đồng thành anh Đồng thành tuần lại nói rằng,

Anh em chúng con từ bé lên núi chẳng biết trời nam đất bắc về đường nào, thì bây giờ biết đâu là quê nhà mà về,

Nhật Nguyệt Đạo nhân nói rằng,

Cái đó thì chẳng ngại chi cả, để thầy sẽ giúp cho chúng người về nhà là được rồi, nói rồi liền vẫy tay chỗ miệng đọc mấy câu thần chú lẩm nhẩm, thì bỗng thấy dữa trời sa xuống một đám mây, bên sai hai anh em Đồng Thành Anh Đồng Thành Toắt cưỡi lên đám mây rồi giãi rằng nhắm mắt lại khi nào thấy tiếng gió lặng yên thì mới được mở ra, kéo sợ lỡ nguy đến tính mạng đó,

Hai anh em vâng lời thầy giãi cưỡi lên đám mây nhắm chặt hai mắt lại thì thấy mình bay vù vù trên không, hai bên tai nghe gió thổi ào ào không đầy mấy phút đã thấy tiếng gió yên lặng

Hai anh em mở bừng mắt ra thì đã thấy mình đứng ở dưới mặt đất rồi.

Khi đó hai anh em Đồng thành anh, Đồng thành Tuấn nom thấy trước mặt có một cái nhà nhón chung quanh tường xây cao ngất.

Đồng thành Anh nhón hơn Đồng thành Tuấn hai tuổi, còn hơi nhận được, bèn quay lại bảo em rằng, Cái nhà này đích là nhà chúng ta, không biết có thật phải không

Đồng thành Tuấn nói rằng,

Kha kha bắt tất, quan ngại, cứ lên trước nhà hỏi xem, ngộ hoặc phải là nhà mình chẳng, và sự phụ gác xe mây đưa chúng ta về, chắc là đưa tới ngõ nhà mình hẳn,

Đồng thành Anh nói,

Em nói cũng có lẽ phải, hai người cùng đi đến trước cửa, chỉ thấy hai cánh cửa sơn đen ở trước khép kín đóng chặt, trong không thấy có một người nào ra, Đồng thành anh bèn gõ cửa cách cách cách ba tiếng, mặt trong thấy một người bố già ra mở cửa, lom thấy hai người đứng dưng ở trước cửa đều vạ mặc áo võ sinh.

Đồng thành anh bèn lên tiếng hỏi rằng,

Tôi hỏi Lão trưởng trong này có phải nhà họ Đồng chẳng, hay là ở đâu.

Người bố già là Đồng phúc giả lời rằng, Ghủ nhà tôi chính là họ Đồng, song không biết hai cậu hỏi nhà họ Đồng có việc gì,

Đồng thành Anh nghe nói thì biết rõ là nhà mình hẳn rồi bèn hỏi rằng,

Chúng tôi hỏi có đích thực là nhà Quan Tể Tướng họ Đồng ngày trước không? Bố già rằng, chính phải rồi, hai cậu hỏi có việc gì.

Đồng thành anh, Đồng thành Tuấn hai anh em bèn kể lại lịch sự mình ra.

7 Bô già nghe nói mừng hơn hờ mà cười rãng, nếu nói như thế thì đích là hai vị tiểu chủ nhân này đã về nhà đó rồi, già này mắt lóa lém, đến cả hai vị Tiểu chủ nhân cũng không ghi nhận được, không biết hai cậu từ đâu mà về tới đây, ở nhà Lão thái thái chỉ kêu, khóc suốt ngày, vẫn mong nhớ hai cậu lắm đây.

Hai anh em Đồng thành anh Đồng thành tuần nghe lời đau lòng hai hàng nước mắt ứa ra như mưa.

Đồng phúc thấy thế nói rằng, để già này đóng cửa lại sẽ đưa 2 cậu vào bầm với bà, nói rồi khép hai cánh cổng cái lại đưa hai anh em vào trong nhà.

Khi đi đến sảnh đường Đồng phúc lên tiếng gọi con Liễu hoàn báo mau bầm với bà biết, có một sự nhớn tầy trời đã đến đó,

Nguyên lai nhà họ Đồng có bà lớp, hai phía đông tây đều có hai chiếc nhà đàn, chính phòng của Đồng lão Thái thái ở, thì ở về phía sau,

Con Liễu hoàn hầu hạ Lão thái thái là Xuân hương nghe thấy tiếng Đồng phúc gọi om sòm, vội chạy ra hỏi rằng.

Lão bá bá có tin mừng gì đấy, Đồng phúc cười mà nói rằng, mi mời mau bà ra đây, bèn chỉ tay vào hai anh em Thành anh Thành tuần mà nói rằng, mi báo hai cậu Tiểu chủ nhân này về nhà là việc mừng lắm ư,

Xuân hương quay nhìn 2 anh em cậu bé tuy rằng đã nhớn hơn trước, song mặt mũi hầy còn như lột, bèn mỉm cười mà nói rằng, đích thực hai cậu đã về rồi vắng để tôi sin vào bầm bà.

Nói đoạn liền quay trở vào nhà sau đến phòng lão thái thái chưa kịp mở miệng nói đã hí hờn cười. Đồng thái thái là từ thị thấy hình dạng hẳn như thế lấy àn là bèn hỏi rằng.

con Liễu hoàn kìa mi điên rồi hay sao mà nức nở cười cái gì thế, xuân hương nói rằng, nhà ta có một sự mừng tầy trời tới cửa, nên Liễu hoàn tôi mừng mà cười. Từ-lão phu nhân hỏi rằng, sự mừng cái gì ở đâu chớ, xuân hương rằng, mấy năm trước 2 cậu bé chơi trong vườn hoa, bị oop công đi mất, nay đã về đó. chả là sự mừng tầy trời ư.

Từ phu nhân nghe giật mình hỏi rằng, thật thế à, xuân hương rằng, bầm thật, hiện ở trên sân đường, mời bà mau mau ra ngay xem, có lẽ nào Liễu hoàn tôi giám nói giới Từ phu nhân nghe nói miệng niệm câu a ri Đà-Phật, lay trời lay đất lay thần linh. Tổ tiên nhà họ Đông thiêng liêng, nên không đến nỗi tuyệt tự, nên con bé ta mới khỏi chết uổng mạng mà lại sống sót về được đó nói rồi vội đứng dậy; bảo con Liễu hoàn mi đi ra với ta xuân hương vàng đồ cặp Từ-lão phu nhân ra khỏi cửa phòng lên sân-Dường đã thấy 2 con ngồi đó sự mừng quá luống nghe lời không nói ra được.

Đông-thành-anh Đông-thành-Toấn chợt nom thấy mẹ ra vội rào bước ra trước đỡ vái quì mà rằng thưa mẹ 2 con trẻ bất hiếu xa lìa dưới gối không hay hầu hạ mẹ đẻ mẹ phải nhớ mong. xin mẹ tha thứ tội đó cho chúng con. Từ phu nhân vội ôm lấy hai con mà rằng các con ơi chẳng hay là dặc chiêm bao mẹ con gặp nhan chẳng Đông thành anh thưa rằng, thưa mẹ không phải là trong dặc chiêm bao đích thật là hai chúng con đã về nhà đây rồi, đó mới thiệt rõ ràng mở mắt còn ngờ chiêm bao nói rồi 3 mẹ con ôm nhau mà khóc. Đông phúc cùng xuân hương đứng ở bên, cũng đều vì trạnh lòng sa lước mắt, mãi mới rõ một nhà ly hợp bị hoạn dù cho sắt đá cũng mềm gan lợ người 3 mẹ con khác với nhau một nỗi lâu, mới ngừng nước mắt Đông-thành-anh Đông thành tuân nghĩ bụng rằng: từng nhớ thừa anh em mình mới đi mẹ chưa già mấy nay đã phơ phơ tóc bạc nhuộm tuyết pha sương nghĩ càng thương xót quá. Từ phu nhân thì nghĩ rằng

Hai con khi bị cộp tha đi, hãy còn thơ bé nay đã khôn lớn nên người rồi tử, tử mừng mừng kẻ sao cho siết.

Một lát 3 mẹ con lại gạt nước mắt mà cười cùng ngồi nó truyện, Xuân nương pha nước đem ra, mẹ con cùng ngồi uống Từ phu nhân hỏi rằng,

Thế ngày trước chúng con bị cộp tha rồi, nó đem các con đi đâu ? Đồng thành anh thưa rằng,

Khi chúng con chơi ở vườn hoa bị con cộp vô sự chết đi không biết gì thì ra con cộp ấy không phải là cộp thường chính là cộp thần của vua Sùng trinh sai xuống công chúng con về núi Tráng bạch dạy tuyện lập nghề võ đã 5 năm nay nay bây giờ này khiến cho xuống núi mà về thăm mẹ già,

Từ phu nhân hỏi rằng,

vua Sùng trinh nào đây,

Đồng thành anh thưa rằng, vua Sùng trinh tráo Minh thảo trước. đang khi Li sấm vương vây hãm thành Bắc kinh người ta đồn rằng, ngài thất cố ở núi Mối sơn, song kì thực là ngài biết vận nước tráo Minh không thể kéo lại được nên ngài cỡi áo mũ, cheo ở trên cây bên núi Mối Sơn để che mắt người rồi ngài dời lối đi ẩn ở núi Tráng bạch tu tiên vì ngài nghĩ nhà ta là nhà dòng dõi trung lương đời trước lên sai cộp thần xuống công 2 chúng con đem về núi dạy cho nghề võ, nay lại gác se mây đưa hai 2 chúng con về tới nhà,

Từ phu nhân nghe nói mới biết sự tình,

Một lát Xuân nương làm cơm rượu bưng lên, ba mẹ con cùng cả nhà ăn tiệc mừng.

Hồi thứ 6

Vâng lời thầy Đồng anh vâng lời mẹ

về quê vợ Ghu hổ lánh mình

Lại nói Từ phu nhân thấy 2 con bị lạc trở về, lòng mừng phụ được của quý bằng con cháu cũng không bằng.

vì lòng của cha mẹ yêu con từ khi mới đẻ lọt lòng ra cho đến khi khôn lớn không một khổ nào nỡ rời chẳng những thương sót con, dù no đói dù ấm lạnh không lúc nào nỡ quên mà nhất là những người đàn bà lại càng mến thiết con lắm dù con gái con gái hơi có chút tật bệnh yếu đau gì lại hay hăm hụi rằng, không lấy mình mà thay đổi cho con được, bởi lòng cha mẹ như thế nên đến sự đó mà khuyên cho những người làm con em ở đời thì không ai là không sinh ra lòng hiếu thảo, mong để đến cơm gạo sữa báo công nuôi nấng, ngày xưa sự đó sách thánh hiền đã dạy không cần phải nói lắm hãy kể 3 mẹ con khi ấy phân làm nổi ly biệt với nhau rồi con xuân hương dọn cơm rượu cả nhà cùng ngồi ăn mừng. Khi bữa tiệc anh em họ Đổng lại hỏi mẹ rằng, Thưa mẫu thân ở nhà lâu nay có sự gì lạ không. Từ phu nhân đáp rằng, ở trong nhà ta lâu nay chẳng có sự gì khác lạ hết, chồng cha chúng con là Chu hổ làm tổng binh trấn ở núi Lang sơn, chỉ gái con theo chồng lên ở đó cũng được bình an kỳ tháng trước mới gửi thư về nhà thăm mẹ và báo cho biết bên quê ngoại nhà mẹ lâu nay chẳng có tin tức gì không biết cậu chúng con có được mạnh giỏi không và tháng chầu gọi mẹ bằng cô là Từ đình ngọc lâu nay nhắc đến việc gì cũng không thấy sang lòng mẹ lấy là nấy nấy lắm,

Đổng thành anh thưa rằng,

Mẹ bất tất phải sốt ruột để rồi con viết thư hỏi thăm cậu là được rồi,

Từ phu nhân gạt đầu báo phải mẹ con dắt dìu chỗ chuyện mãi đến bữa cơm chiều rồi đi đồng, phúc sửa sang trốn phòng nằm cho 2 cậu đi nghỉ, từ đó đổng thành anh đổng thành tuần 2 anh em ở nhà hầu hạ mẹ,

Bại gọi Chu Hổ từ khi cheo ăn tổng binh bỏ quan

chức ở núi Lang sơn lánh về quê mẹ vợ để trốn ần, khi đi đường cùng với vợ là Đồng phu nhân đói ăn khát uống đêm trọ ngay đi tìm về náo. từ châu đi thẳng đến, Chu hồ quay lại hỏi Đồng phu nhân rằng

Hiền thê bây giờ chúng ta vào thẳng ngay trong nhà hay là nằm trọ ngoài hàng phố một đêm, sớm mai sẽ vào tới nhà mẹ.

Đồng phu nhân nói, Quan nhân nay chúng ta đã đi lánh nạn tới nhà mẹ dù trời暮 đêm khuya cũng không ngại gì, hà tất phải nằm trọ ngoài phố cứ vào thẳng ngay trong nhà là hơn, Chu Hồ rằng

Hiền thê nói phải hai vợ chồng cùng đi vào trong thành Từ châu đến ngõ nhà họ Đồng.

Lúc ấy đêm đã canh hai người nhà họ Đồng ai cũng đang ngủ một Chu Hồ đến đập cửa gọi chừng nửa giờ. Bô gia là Đồng phúc đang ngủ sực tỉnh dậy chạy ra hỏi rằng, Đêm đã khuya ai gõ cổng có việc gì cần cấp lắm như thế?

Chu hồ liền đáp rằng,

Tôi đây là Chu hồ phiến bô gia vào bẩm với bà rằng, Có Chu hồ ở núi Lang sơn về hầu, Đồng phúc nghe rất mình mà rằng,

Tưởng ai chẳng hóa ra là Chu lão gia đấy ư,

Chu hồ bảo phải,

Đồng phúc nói,

Thế để bô gia này ra mở cổng liền chạy ra rút cái róng cửa, mở 2 cánh cửa ra, khi ấy trời về khoảng trung tuần, giăng sáng vắng vặc,

Chu hồ quay lại báo với vợ rằng. Hiền thê đi mau lên rồi cùng vào.

Đồng phúc hỏi rằng:

Thế ra cả đại Tiệu thư cũng về đấy à,

Đồng phu nhân bảo phải, liền cùng với Chu hồ bước vào Đồng phúc lại cài róng cổng lại, cầm đèn đi trước đưa lên nhà Sảnh đường mà nói rằng ,

Chu lão gia và Đại tiểu thư hãy ngồi đợi đây, để tôi vào bẩm bà, Đồng phu nhân vội gạt đi rằng ,

Trời đã khuya bất tất phải đánh thức bà dậy nữa sợ giấc của bà, thôi để sáng mai sẽ vào hầu cũng được.

Đồng phúc lại nói , thế để tôi gọi hai cậu đây, ra tiếp Chu lão da,

Vợ chồng Chu hồ thấy Đồng phúc bảo để gọi hai cậu đây thì lấy làm kinh ngạc, bèn hỏi , hai cậu nào thế ? Bởi khi trước vợ chồng Chu hồ chỉ biết có Đồng thành anh và Đồng thành tuần, là hai em thì đã bị cộp vồ rồi, chưa biết là hai em đã được thoát về, cho nên mới lấy làm kỳ dị,

Đồng phúc bèn kể hết đầu đuôi cho nghe, bấy giờ hai vợ chồng Chu hồ mới biết chuyện, Đồng phúc liền vào phòng anh em Đồng thành anh gọi, khi ấy hai anh em còn đang ngồi dưới đèn đánh cờ chưa đi ngủ, bỗng thấy Đồng phúc vào gọi và bảo rằng.

Có Chu lão da đến xin mời hai cậu ra tiếp, Đồng thành anh hỏi rằng. Chu lão da nào đó, Đồng phúc rằng , nhà ta chỉ có Đại tiểu thư còn làm gì có Chu lão da nào nữa tức là quan Tổng binh núi Lang sơn Chu hồ đó,

Hai anh em nghe lấy làm lạ lùng. Đồng thành tuần nói rằng .

Kha kha đêm khuya đến đây tất nhiên là có sự gì khác đây, anh em mình thử ra mau xem thế nào,

Đồng thành anh nghe nói phải liền cùng Đồng phúc ra ngay khi ra đến sảnh đường quả nhiên thấy chị cùng anh rể ngồi đó, hai anh em vội đến trước chào hỏi, Chu hồ cùng Đồng phu nhân đứng dậy chào, rồi cùng ngồi nói chuyện,

Đồng thành anh nói rằng ;

Chẳng hay thư trượng cùng hiền tỷ về đây có việc gì cần kíp mà đêm khuya mới đến?

Chu hồ thở dài mà than rằng ,

Nói ra thì e sáu hồ từ khi ngu huynh ra làm quan đến giờ đóng ở núi Lang sơn vẫn giữ dạ công bằng hết chức phận không có làm sự phạm pháp bao giờ không biết vì cớ gì ? bỗng nay thiên tử sống luôn mười ba đạo ngự chỉ đòi ngu huynh về kinh, may có anh em biết tin sui người đến báo cho biết, Ngu huynh vẫn muốn giữ lòng trung nghe theo mệnh nhà vua, song không biết trong đó sự thế ra thế nào ? cùng với Lệnh tỷ bàn rằng . Hãy nên tạm lánh đi một chỗ cho nên treo ấn từ quan từ núi Lang sơn, về nẻo Từ châu, nay xem sắc trời đêm đã muộn, lệnh tỷ lại bảo rằng,

Nhờ được chỗ chỉ thân dù đêm khuya cũng không quản ngại khá bớt được một đêm nằm chơ ở nhà hàng cho nên đêm khuya cũng vào gọi công vậy hai hiền đệ biết rõ cho thiệt là nơi tuyệt sự phùng sinh đó

Đồng thành anh Đồng thành tún nghe nói cùng nhau than thở

Đồng phư nhân lại hỏi rằng

Lúc nầy nghe Đồng phư noi truyện hai em mà chị chưa được rõ đầu đuôi thế nào .

Đồng thành, anh bèn noi chuyện từ khi chơi ở vườn hoa bị cọp công lên núi Tráng bạch theo vua Sùng trình học nghề võ năm năm rồi thầy cho anh em sống núi về thăm mẹ kể lại một lượt. Vợ chồng Chu Hồ nghe nói thì lấy làm lạ, bấy giờ về dữa tuần tháng năm ngày dài đêm ngắn nói truyện được một lúc thì trời đã sáng rõ. Đồng phư sắp thau nước khăn mặt cho bốn người rồi sắp thức ăn điểm tâm xong thì Từ lão phư nhân cũng đã dậy,

Đồng phúc lại gọi Xuân hương tắm với bà Từ lão phu nhân nghe biết con gái cùng con rể đêm khuya mới về cũng lấy làm kỳ lạ sửa súc song bèn bảo con Xuân hương giắt ra sảnh đường, Chu hồ thấy Từ lão phu nhân ra bèn đến trước vái chào nhạc mẫu, Đồng phu nhân cũng ra yết kiến mẹ già. Đồng thành anh, Đồng thành tuần hai anh em cùng giắt mời mẹ ngồi Từ lão phu nhân ngồi xuống bảo con rể và con gái cho ngồi xuống hai anh em Đồng thành anh thì đứng hầu hai bên. Từ lão phu nhân hỏi rằng,

Chớ hiền tể về đây có việc chi cần kíp mà đêm khuya mới về. Chu hồ lại đem lời nói với anh em họ Đồng bẩm với lão thái thái một lượt,

Hồi thứ bảy

Lâu Tràng Xuân, cùng chồng chị Chu hồ dư ngoạn,

Miếu thành hoàng gặp bạn hiền Phi hùng mãi võ

Nói về vợ Chu hồ từ núi Lang sơn, lánh về nhà mẹ vợ. Từ lão phu nhân thấy con gái và con rể cùng về thì trong lòng vui mừng liền sai bố già Đồng phúc làm tiệc rượu cùng ngồi khoản tiếp con rể và con gái, với hai con gái Đồng thành anh, Đồng thành tuần ngồi rót rượu nói chuyện một nhà đoàn viên khi tiệc rượu xong rồi Từ lão thái thái lại sai Đồng phúc sửa soạn một gian phòng mái tây cho sạch sẽ để cho hai vợ chồng Chu hồ nghỉ.

Từ đó Chu hồ cứ ở nhà mẹ vợ nương náu, ngày cùng với anh em Đồng thành anh, Đồng thành tuần bàn tán nghề võ lại có khi ra vườn hoa phía sau múa sang luyện côn cho giải trí khuấy buồn song ngặt vì trong lòng Chu hồ vẫn nghĩ ngợi rằng,

*Time age mine exenstinas
Hanoi Ce 2-12-35
Rany*